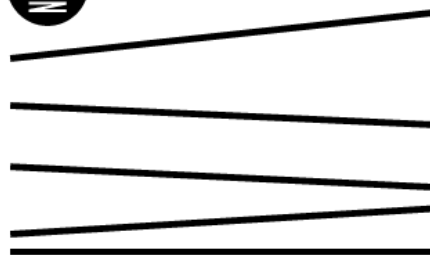

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Munch, A.

Titel | Title:

Donna Clara : en Natscene.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Christiania : Johan Dahl, 1840

Fysiske størrelse | Physical extent:

38 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

A. Munch.
Donna Clara.
1840.

55. - 168.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020334828

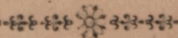

Donna Clara.

En Aftscene.

Af

A. Munch.

Christiania.

Forlagt af Johan Dahl.

1840.

Personen.

Grev del Fuente.

Clara, hans Hustru.

Don Fernando.

Maja, Claras Kammerpige.

En Muursvend.

En Tjener.

Donna Clara.

Et gothiskt Bærelse, med rig og tung Pragt. I Baggrunden to dybe Buevinduer, og midt imellem disse en Dør ind til en Alkove, udhulet i den tykke Muur. Paa den høire Sidevæg en Dør. I Forgrunden et Bord, hvorpaa Lys i en Armstage. Det er sildig Aften.

1ste Scene.

Man seer Clara i Alkoven, paa Knæ foran et Mariabillede, bedende. Maja sover i en Sænestol. Efter nogle Dieblisses Forløb staaer Clara op, og gaar langsomt frem i Bærelset.

Clara.

Åh! tilgiv mig nu, Madonna!
Men jeg kan ei længer bede:
Frygt og Længsel, Sorg og Længsel
Sidde i mit Bryst og lure,
Dg naar Andagt ud vil folde
Sine store, klare Binger —
Griber det mig koldt om Hjertet,
Hvisker dunkelt i mit Øre —
Dg jeg kan ei længer bede,

I min Barndom, i min Barndom
 Lærte man mig smukt at bede,
 Lagde mine Hænder sammen,
 Lod mig hele Timer knæle
 Paa de haarde, kolde Stene
 I det dunkle Bedekammer.

Men jeg græd og græd, og længtes
 Efter mine Legepladse.

O! thi Barnets Bøn er Fuglens:

Flugt og Leeg og glade Sange,
 Grønne Enge, friske Skove,
 Himlen om det lyse Hoved,

Nu jeg eier ingen Sange
 Kan ei see de grønne Enge,
 Kender ei de svale Skove,
 Har ei Luft, ei Blomst, ei Frihed —
 Nu jeg gaaer til Bedekamret,
 Knæler paa de haarde Stene,
 Sukker efter Trøst i Bønnen —
 Men jeg kan ei længer bede.

Hvor her dog er trist og eensomt
 Inden disse gamle Mure —
 Disse dunkle, svære Buer
 Hvalve sig til Grav om Haabet
 Og min Husbonds onde Dine
 See paa mig fra alle Kroge —
 Det er ligesom der lurar

Noget Rædsomt her i Natten,
Denne Stilhed gjør mig bange —
Maja! Maja! —

Æ! hun sover!

Sove! sove! den som kunde,
Den som kunde sove, glemme!
Disse dorste Træk kan sove,
Denne tomme Sjæl kan hvile
I en Drøm om nye Kjoler,
Røde Baand og Sikkellidser!
Jeg misunder hende Sønnen —

(hun ryfter i hende).

Majr! Maja — kan du vaagne!

Maja (farer op).

Til Hjælp! hvad er det? — Æ, tilgiv mig Frue,
Jeg vidste ei, — jeg troer at jeg har sovet.

Clara.

Hvor tør du sove naar din Frue vaager?
Nu, staae da ikke som en Marmorstøtte,
Begynd paa Noget.

Maja.

Æ! hvad skal jeg gjøre.

Clara.

Du er utaalelig. Kan du da ikke
Begræbe at jeg kjeber mig iaften?
Her er saa dødt, saa tomt. Jeg vil adspredes.

Hvad er du flabt til Andet end at more?
 Find Noget paa! forstaaer du! — Nu, hvad blier det?

Maja.

Santa Maria! hjælp en stakkels Pige!
 Jeg kan ei læse, heller ikke synge,
 Har aldrig lært at gjøre smukke Kunstler
 Og dræbe Tiden for en fornem Dame.
 Jeg kan kun sye, frisere Haar og koge.
 Tilgiv mig Donna, men det er alt sildigt,
 Hvad om I prøved paa at gaae tilsengs?
 Thi naar man sover, kjeber man sig ikke.

Clara.

Du med din Søvn! Nei, jeg vil ikke sove.

Maja.

Skal jeg da kruse Ederes mørke Lokker
 Og pynte Eder smukt med Guld og Silke
 Til Greven kommer hjem inat fra Byen?

Clara.

Glendigt. Duer ikke. Noget bedre!

Maja.

Hvad skal jeg meer? Dog lad mig see, jeg kan
 Fortælle dog et deiligt Eventyr,
 En gammel Maurer lærte mig, da endnu
 Vi var hos Ederes Fader i Sevilla.

Clara.

Sevilla! der er Ordet! ja, Sevilla!
 O, hvor det hviler sødt og let paa Læben
 Naar Hjemmet nævnes i det fjerne Fængsel!
 Tal til mig om Sevilla, gode Maja!
 Det gjør saa godt at høre disse Navne
 Paa alle mine Venner, mine Lunde
 Og mine Træer og min Faders Landsted!
 Du er den Eneste, som kjender dem.
 Tal om Sevilla — hører du? om Hjemmet!

Maja.

Om Eders Hjem? Har I da her ei hjemme
 Paa dette skønne Slot, hos Eders Husbond
 Den rige, mægtige, høibaarne Greve?
 Hvor kan I endnu gide tænke paa
 Det lave Huus hist ved Guadalquivir,
 Her midt I Eders kongelige Pragt?

Clara.

O, Fred laae over dette lave Huus!
 Fred, Barnets Fred! saa mild, saa lys, saa let
 Som Morgenhimlen paa den blanke Søe.
 Den glade Frihed har jeg hist forladt
 Paa Flodens friske, blomsterrige Bred,
 En fangen Fugl paa Havets vilde Kyster
 Jeg drømmer nu kun om den tabte Fred.
 Der er et Sted dybt i min Faders Have
 Hvor Palmer og Akazier sagte vifte

Dg Floden glimter gjennem Løvet's Net.
 Der gemmer jeg mit unge Livs Grindring
 I Skyggen under Palmens brede Blade,
 Dg Bølgen hvifter der et eget Navn.
 Udtal det Maja! lad mig høre Lyden,
 At Sjælens hemmeligste, tause Tanke
 Kan drikke Næring af det varme Ord!

Maja.

Det er vel Lysthuset, hvor Eders Fader
 Don Gusman altid sad den kjøle Aften,
 Dg hvor I bragte ham hans Viin og Frugter?

Clara.

At ja, den stakkels Gamle! Mon han sidder
 Endnu og spiller Skak med Pater Anton
 Dg tænker ofte paa den fjerne Clara?
 Men det er ikke ganske rigtigt endnu —
 Der er et andet Sted i Haven, Maja!

Maja.

Nu har jeg det! I mener vist det Sted,
 Ved Palmetræet, hvor den store Abe
 Stod bunden, som I holdt saameget af
 Dg selv gav Føde med den hvide Haand?

Clara.

Nei, det er alt for galt! Du selv er Abe!
 Jeg er en Nar at jeg vil tale med dig,
 Gaa fra mig Maja, du er meget dum,
 Gaa hen og læg dig Gaa dog!

Maja.

Taf, Madonna!

(hun gaaer).

2den Scene.

Clara.

(sætter sig i Sænestolen ved Bordet).

Stig op af Tankens dybe, stille Søe
Du smeltende, du natlige Grindring,
Du sidste Levning af min Kjærlighed!
Du laaner dig hans elffordsunkle Dæ
Hans dybe Stemmes søde Melodi,
Og hvisker til min Sjæl, i denne Nat,
En sagte Gjenklang af de svundne Glæder.

Bed Sevilla, ved Sevilla,
Under Palmer og Plataner
Stod min Faders simple Villa
Uden Søiler og Altaner.

Andalusiens lette Himmel
Hvilte sig paa hvide Tage,
Og det hele smukke Billed
Speiled sig i Søens Flade.

Tit ved Husets Dør jeg hvilte
Mangen syblig, deilig Aften —

Tænkte ei paa Fuglens Driller
Saae ei Blomstens gyldne Blade.

Lyttes stille, ganske stille
Til den fjerne Klang, som sagte
Bølged, liig en Elfskovskilde,
Fra en dunkel Kant af Haven.

Det var Tegnet at han var der —
Og naar det var bleven silde
Lysted jeg mig glad og bange
Til det Sted, som to kun vidste.

Donna Clara! Donna Clara!
Lød det fra de dunkle Hækker. —
Don Fernando! Don Fernando!
Huffer du at Clara lever?

Mens du var i fjerne Lande
Blev hun tvungen til at ægte
Denne stolte, mørke Grande,
Denne listige Gallego.

Til sin øde Borg ved Havet
Førte han sin unge Hustru,
Holder hende der begravet,
Skinsyg paa hver Steen i Muren.

Men hun tares hen og langes,
Langes til sit Hjem tilbage
Til sin Haves dunkle Hækker,
Til Sevilla, til Fernando. — —

(staaer op).

Her er saa trykkende og lummert inde,
 Jeg aabner Binduet, at den friske Søluft
 Kan styrke Hjertet fra sit salte Bæger.

(Hun aabner et Bindue og seer ud).

Hvor stort, hvor lustigt! Det gjør Fangen godt
 At see den dunkle, vide Horizont,
 Og Havet, som med dybe Kandedrag
 Lungt vælter sig mod Strandens sorte Klipper.
 Jeg skimter hist et Skib igjennem Mørket,
 De hvide Seil alt svulme ud til Flugt,
 Og Ratsignalet glimter høit i Masten
 Og kalder Passagererne ombord.

At, var det mig som skulde seile med
 Til Liv, til Frihed over klare Bølger!
 Men jeg er bunden, bunden evig her
 Og tør ei flygte, om jeg ogsaa kunde.

(Guitar-toner udenfor).

Hys! hvilke Toner! smigrende, bekjendte,
 Som gamle Benner hviske de til mig —
 De ligne Don Fernandos Aftentegn!

Don Fernando.

(dybt under Binduet).

Donna Clara! Donna Clara!

Clara.

Jesús! Frelser! hvilken Stemme!

Don Fernando.

Svar mig, svar mig, Donna Clara!

Clara.

Det er ham! o Gud! hvad gør jeg?

Fernando.

Clara, har du lært at glemme?

Clara.

(med overstrømmende Følelse).

Don Fernando! Don Fernando!

Fernando.

Nu var lovet, Santa Clara!

Denne søde Røst jeg kjender —

Op til Muren, op at klavre —

Clara.

Raser du? du vil dog ikke?

Hjælp! for Guds Skyld! o! han hænger

Som en Svale alt paa Muren

Hvor den luder høiest over

Havet og de skarpe Klipper!

O, jeg svimler blot ved Synet —

Fernando.

(nærmere).

Disse Stene, elskte Pige,

Disse Revner her i Muren,

Disse tørre Epheuranter

Blive mig en Himmelfige.

Clara.

Han er nær alt. O Fernando,

Jeg tør ikke tage mod dig.

Fernando.

Stød da selv mig ned i Dybet.

Clara.

Gud! der er han — jeg er bødSENS!

(flygter fra Vinduet).

3die Scene.

Fernando.

(springer ind).

Clara, Clara, elskte Pige!

Clara.

Min Fernando!

(standser pludseligt og holder ham fra sig).

Ha! hvad gjør jeg?

Bort! for Guds Skyld, før han kommer,

Før min grumme Husbond kommer —

Flygt, o flygt, det gælder Livet!

Fernando.

(tager hendes Hænder).

Ja, thi Livet skal jeg vinde!

Daare den, som ei tør handle

Selv med Kraft, naar Skæbnens blinde

Masse ligger i hans Haand!

Pad ham forme den med Aand,

Fange Lykken og forvandle

Livet til en Elskerinde.

Troer du da at hid jeg kom
 Billieløs og planløs, som
 Bølgen kasted op mod Stranden? —
 Herfra gaaer jeg kun selvanden,
 Clara, tvivler du derom?

Alt er esgjort, alt er rede,
 Skibet venter kun histnede,
 Har alt klaret, lettet Anker
 Flyver snart som vore Tanker
 Til Amerika. Og naar
 Morgentimen atter flaaer,
 Og han kommer hjem fra Byen,
 Denne Greve, denne Glange,
 Finder han sin skjønne Fange
 Fløiet bort med Morgenskyen!

Clara.

[river sig løb].

Don Fernando, jeg er Hustru.

Fernando.

Ja, men tvunget, skamløst tvunget!
 Dette Magtbud gjælder ikke:
 Hvorfor bære, angstligt bære
 Maget, som du selv ei valgte?
 Clara, svulmer ei min Stemme,
 Clara, lyser ei mit Die
 Af en ældre, bedre Ret?
 Spørg din egen sidste Tanke,

Spørg dit Hjertes Slag, som banke —
 Clara, kan du nægte det?

Clara.

Kirkens høie Sakramente
 Binder mig til Grev del Fuente —
 Gaa Fernando! frist mig ikke,
 Døden er i dine Blikke.

Alm.

Fernando.

Clara, Clara, har du ingen
 Bedre Hilsen til din Elsker,
 Naar han kommer om og trofast
 Atter til din Favn tilbage?

Clara.

At Fernando, om du vidste
 Hvad det koster mig at svare:
 Jeg har ingen bedre Hilsen!

Fernando.

Hvad det koster, siger du?
 Hjernespind og Fagter bare,
 Falske Pliqter sat paa Skruer,
 Dyder, saa det er en Gru.
 Hule Gravhøje op du bygger
 Over Hjertets friske Længsler,
 Piner dig til smukt at sidde
 Som en Karitet i Buret,
 Medens Dagen om dig strømmer
 Med sit Liv, sin Kjærlighed.

Clara.

Alt, kun ikke Spot, Fernando!

Fernando.

Selv du driver mig dertil.
 See, jeg kom saa glad, saa freidig
 Hid til dette skønne Møde,
 Bevende af Mod og Eyst.
 Tusind Himle, elskovsklare,
 Tusind Længsler, milde, søde,
 Bugged sig dybt i mit Bryst —
 Stolt jeg hilste Død og Fare:
 Vidner til min Gang de vare,
 Og jeg bragte dig til Gave
 Alt hvad Livet Skjönt kan have:
 Frihed, Haab og Kjærlighed!

Men, du traadte mig imøde
 Bæbnet mod en indbildt Brøde,
 Stødte koldt mit Liv tilbage —
 Traadte paa min Salighed.
 Glemte har du vor Elskovs Dage,
 Bore Natters søde Klage
 Hift ved Flodens grønne Bred!

Jeg har ikke glemt dem, Clara!
 Huffer godt end hvad du sagde
 Til mig hiin den sidste Aften,
 Før jeg skulde reise fra dig:
 Sommernattens varme Himmel

Laae med sine bybe Skygger
 Som et taareblandet Dye
 Over Andalusiens Sletter.

Dg de blege, kolde Stjerner
 Spejlede sig med Smil i Floden,
 Som de spotted ad det Hele.

Da løb dine Ord i Natten:
 See Fernando, disse Kloder
 Bryste sig paa Himlens Høisæl
 Over at de evigt tindre,
 Evtigt, uden Liv og Varme.
 Hvad er vel den hele Glimmer
 Mod et Gul fra Hjertets Indre,
 Mod en varm Begejstrings Taare,
 Mod en Qvindes stille Trostfald?

Nu, læg Mærke til det, Clara,
 Nu du vender Sproget om —
 Nu du vælger Grev del Fuente,
 Vælger Stjernens bøde Glimmer,
 Svøber dig i kolde Straaler
 Og seer, smilende af Medynk,
 Ned paa Kjærlighed og Trostfald!

Clara.

Dette bærer jeg ei længer —
 Vil du dræbe mig, Fernando?
 Siger du at jeg kan glemme,

Glemme jeg, som Intet har,
 Intet her i Verden har
 Uden denne Stump Grindring
 Af min Ungdoms Kjærlighed!
 Dette er mit Liv, Fernando:
 Morgner uden Haab og Glæde,
 Nætter uden Sovn og Hvile,
 Dage, lange, evig lange
 Som et Døgn i Sahras Ørken.
 Ingen seer jeg uden dumme,
 Følesløse, dorstke Slaver,
 Eier Ingen, af hvis Læbe
 Jeg kan drikke Talens Lindring!

Så, jeg drives kan saavidt
 At jeg længes, selv kan længes
 Efter min forhadte Husbond.
 Men, naar han da ogsaa kommer
 Med sit kolde Slangeblif,
 Med sit Haansmiil lagt om Læben,
 Med sin Tunges sledske Tale —
 O, da Krympes Hjertet sammen,
 Blodet iisner i hver Aare
 Og jeg flyer til Dødens Taushed
 For at glemmes for hans Blif.
 Kan du nu forstaae, Fernando,
 At jeg tører paa Grindring,
 Som paa Livets sidste Kilde?

Fernando.

Hvis du elsker din Grindring
 Naar den bleg og stille sover
 Paa dit Dielaag om Ratten, —
 Som en Alf med lukte Binger —
 Kan du mindre elske den,
 Naar den tager Livets Former,
 Har en Kind, hvor Blodet rødmer,
 Die, hvoraf Sjælen taler,
 Bryst, som mod dit eget banker
 Her i dette varme Nu?
 Kysser du da ikkun Blomsten
 Naar den lukker til sit Bæger
 For den kolde Natteluft?
 Ikke, naar den friskt udfolder
 Sine rige, lyse Farver
 I den blanke Morgensol?

Clara.

Aldrig! thi Grindringsblomsten
 Er en Natviol, Fernando.
 Ingenfinde kan den aande
 Ud sin Duft i Dagens Straaler,
 Thi den trives kun og lever
 I det Dunkle, Forbigangne.
 Denne Blomst er Alt vi eie
 Af vort fördums Liv, Fernando!
 Denne kan vi passe, pleie
 Dmt og trofast hver for sig.

Afskilt gaae vor Fremtids Veie!
 Du er fri, har Kamp og Seire
 Til at døve dine Sorger —
 Jeg har kun en Qvindes Ære,
 Har en Spanierindes Ære,
 Den, hvorfor jeg offerer Alt.
 Og naar jeg har udstrikt engang
 Skal man brede over Risten
 Qvindens hvide Hædersbanner,
 Det, hvorfor jeg offerer Alt.

Fernando.

Nei! jeg kan ei endnu slippe
 Denne skønne Drom om Livet,
 Kan ei saa paa eengang rive
 Alt mit Haab og al min Fremtid
 Blodigt ud af Sjælens Grund, —
 Jeg vil stride til det sidste.

(han griber Clara's Haand og fører hende til Vinduet).

Seer du Clara, seer du Skibet,
 Ryster sine stærke Vinger
 Utaalmobig for at flyve
 Med sin skønne, lette Byrde
 Over Havets varme Bover
 Til den nye Verdens Strand,
 Til Brasiliens Underland.

Did hvor Himlen duster over
 Saftiggrønne, ranke Palmer,

Hvor Skoveensomheden lover
 Gud i sine dybe Psalmer,
 Hvor Naturen endnu sover,
 Deilig som et Barn i Buggen —
 Dvæger, frist som Aftenduggen,
 Evig ung den gamle Tid.

[paa Aaa].

Følg mig Clara, følg mig did!
 Der vi finde vel et Sted,
 Hvor der aander evig Fred,
 Søger os en smuk Alkove
 I de dybe, dunkle Skove,
 Hvorhen intet Fodtrin gaaer,
 Hvorhen intet Rygte naaer!

Clara.

Å, jeg kjender dog et Rygte
 Hvorfra Ingen end kan flygte:
 Thi det boer i eget Sind,
 Gnaver sig paa Hjertet ind —
 Ingen Trost mod det jeg veed,
 Selv ei, selv ei Kjærlighed!

Ikke denne vilde Glød
 I dit Die nu Fernando!
 Det er sidste Gang jeg taler,
 Snart er jeg for dig som død.

Vi maa skilles ad, min Elskte,
 Men vor Afsked vorde sød,

Ligne Solen, naar den daler
 Blidt og stille under Bove,
 Sender til de sidste Skove
 End sin Afsked gylbenrød.

Lad mig tænke jeg har sovet,
 Drømt min Ungdoms Elfskovsang —
 Lad mig hvile træt mit Hoved
 Ved dit Bryst endnu engang,
 Min Fernando!

Fernando.

Clara! Clara! —

Clara.

[farer op].

Lyk! hvad er det? Sporer flirre —
 Hører du? — i Korridoren,
 Himmel, hjælp! det er min Husbond —
 Store Gud! du er forloren!

Fernando.

[trækker sin Kaarde].

Ei saa længe jeg har denne.

Clara.

Jeg da, jeg da, Don Fernando!

Fernando.

[lader sin Kaarde falde, bedækker sit Ansigt med sine
 Hænder og styrter til Vinduet for at springe ud].

Clara.

Ikke der! vil du da knuses? —

Hurtig, i mit Bedekammer!

Dit min Husbond aldrig kommer,

Hurtig, flynd dig!

Fernando.

Ja, for din Skyld.

[Med det samme Døren til Alkoven lukkes efter Fernando, kommer Grev del Fuente ind ad Hoveddøren, mærker det, og bliver staaende paa Dørtærskelen. Imidlertid har Clara taget Fernandos Kaarde op, skjult den under Bordet og kastet sig selv i Sænes stolen foran samme. Alt dette sker i et Dieblis].

4de Scene.

Greven.

[gaaer langsomt hen til Clara].

God Aften, Clara!

Clara.

Alt tilbage, Herre?

Greven.

Rom jeg for tidligt? hvad? — Hvor du er bleg,

Og hvor du skjælver Clara, er du bange?

Clara.

Jeg frygter Intet.

Greven.

Saa? — Nu, vi vil see. —

[griber haardt hendes Haand].

Var du alene da jeg kom her Clara?

Clara.

Ha, hvilket Spørgsmaal! skal det være Spøg?

Greven.

Den bittre Alvor. Hvorfor gaaer dit Blik

Paa Luur om Døren til Alkoven hist? —

Hvo holder Andagt i dit Bedekammer?

Clara.

[tænder].

Greven.

Nu! slaaer Samvittigheden dig med Stumhed?

Clara.

Denne Betydning er ei værd et Svar.

Greven.

Ha! ha! det klæder dig ret godt! ret smukt

At spille den Fornærmede, den Rene!

Troft dig min Due! Fuglen er i Buur,

Han skal ei løbe fra dig; thi du veed,

Alkoven hist er hugget ud i Muren

Og har ei anden Udgang. O! vi har ham!

Nu vil jeg gotte mig i lange Drag

Med denne Fangst.

[han trækker sin Kaarde].

See her den blanke Klinge,
 Hvor heed den bluser efter Hevn og Blod!
 Den hjælper mig at lede i Alfoven.

Clara.

[paa Knæ].

O staae mig bi, du hjærlige Guds Moder!

Greven.

Det kan behøves vel. Nu brist mit Taalmod —
 Du vilde, søde Hevn, jeg hilser dig!

(Han farer med opløst Sværd mod Alfoven).

Clara.

[springer op og kaster sig i Veien for ham].

Stand! jeg befaler det — du gaaer der ikke!

Greven.

Alfveien! Touren kommer nok til dig.

Clara.

(holder ham tilbage med al sin Magt).

Nu skal du høre mig — saasandt der lever
 En Gnist af Tanke i din mørke Sjæl:
 Fra Liv, fra Kjærlighed du tog mig bort,
 Min Ungdom har du dræbt, mit Haab tillukket,
 Hængt Bly ved hver en Time af min Dag,
 Træff som en Slange ligger du paa Luur,
 Gift er dit Smil, Død er dit Favnetag —
 Og dog, del Fuente, dog er jeg dig tro.
 Ved Solens Lys, som du har skjult for mig,
 Ved Jordens Gud, jeg er dig tro til Døden.

Kun Get jeg fordrer til en ringe Gjengjæld
 For al min Trofskab, for mit hele Liv;
 Kun Get, min Husbond: Du skal ikke søge
 Hift i Alkoven denne Nat. Thi Alt
 Kan Qvinden taale, kun ei flig en Skjandsel.
 Du har mit Ord, jeg er dig evig tro!

Greven.

Et herligt Pant! kun tilgiv, Skønne Donna,
 Jeg holder af et lev ende Beviis.
 (vil aabne Døren).

Clara.

Nu vel, saa gaa. Men mærk, fra Døren aabnes,
 Hvad end du finder, Noget eller Intet —
 Fra da er Alt forbi imellem os.

Greven.

(tager hende under Hagen).

Du lille Skjælm, hvor Bredden gjør dig skøn —
 Det var jo Skade om vi maatte skilles,
 Jeg saaer vel føie dig, skal Alt gaae godt.
 (betænker sig)

(affides)

Den Havn er god — Saa være det. — Nu Clara —
 Jeg giver efter, jeg vil troe dit Ord,
 Men mærk, nu kommer min Betingelse.

(tager et Crucifix som staaer paa Bordet, og viser hende det).

Troer du paa Ham, som hænger her paa Korset?

Clara.

Spot ikke med det Hellige.

Greven.

Hvad Tro? —

Inquisitionen troer, og finder Den,
Som sværger Meeneed paa et saadant Billed.

Clara.

Hvad er din Hensigt?

Greven.

Du skal sværge, Clara,

Paa Crucifixet skal du sværge at
Hist findes intet Vidne mod din Trofskab.

Clara.

Hvortil en Gød, en tung, en kostbar Gød,
Hvor Sandhed taler af det blotte Ord?

Greven.

Swærg Awinde! swærg paa Diebliffet! eller
Bed Hjelveds Ild, jeg lukker op Alkoven!

Clara.

Jeg er bereed.

Greven.

Saa læg din Haand herpaa.

Tør du gjentage paa din Frelser's Legem
At du er tro mod mig?

Clara. [tillidsfuld]

Jeg er dig tro!

[affides]

Det tør jeg sige for dit Ansyn, Fader!
Et Ord er tomt, men redder Liv og Ære.

Grevén.

Hvad mumler du? — Nu vel, jeg er tilfreds;
 En dunkel Glemsel dække denne Scene.
 Men dog et Barselstegn, et synligt Segl
 Jeg sætte vil paa denne vor Forsoning.

[Han ringer]

Du seer paa mig? Der boer et Spørgsmaal dybt
 I dette dunkle, sværmeriske Dø.
 Hvad vædde vi? du kan ei gjette det? —
 Vi kun! du skal nok blive overrasket.

5te Scene.

[En Tjener, de Forrige].

Grevén.

Er ei den Muursvend endnu her paa Slottet,
 Som jeg bestilte for at restaurere
 De gamle Piller nede i Portalet?

Tjeneren.

Jo, høie Herre.

Grevén.

Lad ham komme op,

Og bringe med sig Steen og Kalk og Bæktøi,
 Jeg har et Arbeid for ham her i Salen.

Tjeneren.

I Salen! denne Nat!

Greven.

Hvad staaer du efter?

(Tjeneren gaar).

6te Scene.

Clara.

Sub! hvilken Ahnelse! du vil dog ikke —

Greven.

Tilmure Døren til Alkoven? Netop.

Jeg hader dette Bidne til min Svaghed

Og ingen Fod skal meer betræde den.

Glæd dig nu Clara! Kunde jeg vel give

Et stærkere Beviis paa at jeg troer Dig?

Clara. (tvinger sig til at smile).

Hvad er det dog for en barnagtig Grille,

Hvad har mit stakkels Bedekammer gjort dig?

Kanstke at du er skinsyg paa det gamle,

Ormstukne Helgenbillede derinde?

End det i Roe, jeg elsker denne Plads.

Huff hvad du loved — rør ei ved Alkoven.

Greven.

Huff hvad du svoer, det har du meer behov.

Alt Ansvar falder ganske kun paa dig.

Hvad mig angaaer, da holder jeg mit Lofte,

Jeg aabner ei alene ikke Døren,
Tilmurer den endog til Overflod.

Clara.

Jeg kan ei troe det. Siig dog at du spøger!

Greven.

Kald det en Spøg, en Grille, hvad du vil —
Jeg har nu eengang faaet den. Men tænk,
At denne Spøg dog har en dyb Betydning:
Der ligger noget Vgte bag dens Smil
Og noget Hemmeligt i disse Stene,
Som kilbrer Sindet liig et gammelt Sagn.
Du klager altid over Kjedsomhed —
Nu vel — her komme Nattens tause Vænder
Og føre op en liden Scene for dig.

Clara.

[Affides i det Greven seer efter de Indtrædende].

Hvor faaer jeg Kraft i denne Rædselsstund,
At ei min Dødsstraf røver mig og ham!
Er Greven borte, redder jeg ham endnu!

7de Scene.

En Muursvend kommer ind med sit Værktøi. Nogle Tjenere følge ham med en Baare, hvorpaa Steen, Kalk ic, som de paa Grevens Bink sætte ned ved Alkoverdøren, og bortfjerne sig derpaa.

Greven. [til Muursvenden].

Hør Mand, det er min Billie og Befaling
 At strax du nu tilmurer denne Dør —
 Du seer at den er sænket ind i Muren,
 Saa der er netop Plads til tvende Steen.
 Hurtig, tag fat — din Løn skal ikke mangle.

[Muursvenden begynder sit Arbejde under følgende Sang.
 Imidlertid staaer Greven ved hans Side med korslagte Arme,
 og seer stift paa Clara, som i Forgrunden læner sig til Vordet med voldsom Anstrængelse for at bevare sin Fatning].

Muursvenden, [synger]:

[Mel. Min Hjem er mig for blank, for tung, ic. af Hagbarth og Signe].

En Murer lægger Steen paa Steen
 Og Intet derved tænker,
 Og rolig over Kongers Been
 Han Marmorpladen sænker.
 Han leer naar paa hans Muur i Hast
 Der drypper salten Taare —
 Da binder Kalken dobbelt fast
 Og brister ei ad Aare.

Han bygger paa et mægtigt Værk
 Med fine simple Hænder,
 Og naar da Borgen kneiser stærk —
 Den Murer Ingen kjender:
 Saa tager han sin Vandrestav
 Og andet Arbeid grunder —
 Tilfældst han murer sig en Grav
 Og synker træt derunder.

[han er færdig.]

Greven.

Tag dette Guld — forlad paa Stedet Slottet,
 Her er dit Arbeid ikke mere nobigt.
 Siig albrig hvad du gjorde denne Nat,
 Hvis du har kjært dit Liv — du kjender mig.

[Muursvenden boier sig dødt, lægger Fingren paa Munden
 og gaaer. Tjenerne komme og bære ud hans Barkoi—].

8de Scene.

Greven.

Clara.

Greven.

Nu er vi ene, Clara. Muren staaer
 Og skiller kraftigt mellem Fjer og Nu.
 Derinde i det tomme, mørke Rum,
 Som intet Die meer kan gjenneutrænge,
 Har jeg nedlagt min Frygt, min Jaloufie, —
 Der sover den, forglemt og evig stum.
 Her, paa den anden Side Skilleveggen,
 Staae vi min Hustru, luttrede for Alt
 Hvad Tvang og Brede lagde mellem os.
 Sæt dig her hos mig, Clara! — jeg vil lægge
 Min Strængheid bort med Sværdet, og nedbukke
 Mig i den stille, klare Huuslighed.

[Han tager sit Sværd og sin Hat af, sætter sig i en Kane-
 stol og nøder Clara til at tage Plads i en ved Siden af.
 Han griber hendes Haand].

Den dunkle Nat, den hyggelige Nat
 Nu breder over os sin bløde Kaabe,
 Og vugger Sjælen, elskovsfuld og mat,
 Mellem de To: at frygte og at haabe.
 Føler du ei dens varme, lette Drøm
 At svæve om din Pande, elskte Clara?
 Gaaer ikke Nattens hemmelige Strøm
 Som Ild og Dlie gjennem dine Aarer?
 Selv paa min haarde staalbesatte Sjal
 Den synker smeltende, som Fløitetonen
 Paa Bjergets dunkle Skov en Sommerkvæl.
 Hvorfor saa stum? hvi skjuler du dit Blit?
 Her er din Haand — mærk — den er ogsaa min,
 Den ligger iiskold. Har den intet Tryk,
 Ei noget Livstegn for sin rette Eier?

Du svarer ikke. Er da det din Tro —
 Den Tro du svor mig nys paa Crucifiret?
 Paa saadan Viis er og Statuen tro,
 Som bliver flodset paa sin Pjedestæl
 Og gaber i uendelige Tider.
 Nei, Livindens Tro er ikke negativ:
 Den flyder over af det friske Liv,
 Og hænger smukt i Mandens stærke Arme,
 Og skjælver yndigt som det grønne Siv —
 Men bøies ei, som det, for Stormens Harm.
 Forstaaer du, Clara? Skal jeg trygle om
 Den Gunst, som er min Ret, min Eiendom?

Clara.

Gaa fra mig. Jeg er træt, træt indtil Døden.

Grevin.

Selv denne Træthed gjør dig mere smuk:
 Som et ætheristt Slør den hviler over
 De blege Træk, hvor Læben halvluft sover
 Og Diet drømmer som et Længselsjuk. —
 Troer du da at jeg nu kan stilles fra dig?
 Nei! denne Time har jeg længtes efter
 Som Beduinen efter Vandcisternen. —
 Nu er den min, jeg har betalt den dyrt!
 Hvil kun i Ro, tal ikke, jeg skal tale
 Og jeg skal matte mine Dine paa dig,
 Og drikke af den quægende Forsoning. —

Nu er det længesiden, Kjære Hustru,
 Vi sad saa hyggeligt som Ægtefolk
 Her ved vor egen Arne. Denne Stue
 Nu smiler saa bekjendt til sine Herrer,
 Og hvalver Løftet trofast over os.

[Han seer sig om].

Hvad falder der mig ind? — ja, ved vor Frue!
 Hvor salsomt dog, hvor høist besynderligt!
 Paa denne samme Borg, i disse Mure,
 Har man, for nogle hundred Aar tilbage,
 Opført den samme Scene, som inat!
 Og Tiden vandrer, som sit eget Gjenfærd,
 Igjennem disse adelige Haller
 Og spiller om igjen sit gamle Spil,

Kun læmpet noget efter den Forandring,
 Som stiller vor Lids Dunst fra Kraftens Døb.
 Dengang var Sagen raat og dygtigt Alvor,
 Dengang man mured inde Kjød og Blod —
 Nu leger man sig kun med Kalk og Stene,
 Tilmurer Døre for den tomme Luft. —
 Du kender ei Historien? vel gjør du?
 Nu vel, det er just Tid til Eventyr,
 Naar Ratten lytter med sin bange Taushed,
 Og Stemmen skjælver for sin egen Lyd —
 Jeg forelæser dig det gamle Sagn.
 See, Pergamentet ligger hist paa Hylden —
 Borgcapellanen har optegnet det.

[han tager Pergamentet og sætter sig til at læse]

Clara.

O! Gud, o Gud!

Grevnen.

Lyk! hør nu roligt efter.

Først vil jeg pudse Lyset, at dets Skin
 Kan lyse bort de fule Skygger, thi
 Historien er noget rædsom, Clara.

[han læser].

„Lad Porten flyve op! blæs høit i Hornet!
 Grev Marik vil ride ud paa Jagt.
 Alt sprænger han histnede gjennem Korset —
 See Heireffedrens, Purpurkaabens Pragt!
 Læt følge ham hans ridderlige Skarer,

De lange Landser blinke efter Rov.,
 Dg over Bondens Marker Toget farer
 Mod Randen af den fjerne, dunkle Skov.

Der hvalver Egetræet sine Haller,
 Dg Hjorten flyver paa det grønne Mos —
 Et fjernt Halloh! igjennem Skoven kalder,
 Den gode Hund nu løber sig tilblods.
 Grev Mariæ forfølger hidstigt Sporet
 Dg glemmer Alt for Jagtens vilde Lyst —
 Til Dagen hælder, stumt blier Fuglehoret,
 Dg Ratten aander over Skovens Bryst.

Paa Borgen sidder hjemme nu hans Frue
 Den skønne Ines, samme Aftenstund,
 I Kamret, hvor den sidste røde Lue
 Seer mystift gjennem Vindvets malte Grund.
 Hun hviler halvt paa rigtbroberte Puder
 Dg leger sagte med sit tunge Haar —
 Det ædle Hoved tankesfuld hun luder,
 En glandsfuld Taare over Diet staaer.

Nu løfter hun sin Arm — den synker atter,
 Dg Angstens Bølge over Brystet staaer —
 Men nu igjen hun Klokkestrængen fatter —
 Den klinger — Nogen ud paa Gangen gaaer:
 En sagte Finger let paa Døren banker —
 Den aabnes halvt — en Page svæver ind,
 En Page, skøn og spød som Barnets Tanker,
 Med gyldne Loffer og med Rosenkind.

Krist Ungdom svømmer i hans søebtaa Die,
 Hans Bort er rank, hans Hage endnu glat,
 Omkring hans fine Lemmer flutter nøie
 Den hvide Silkedragt, med Sølv besat.
 I Haanden bærer han en gylden Brille
 Hvorpaa der staaer en funklende Pokal,
 Han knæler ned, og byder hende drikke
 Den ædle Viin, saa duftende, saa sval.

Hun boier sig med Gratie derover —
 Blye hendes Dine ned paa Bunden see,
 Og Guldet Glands, og Vinens dunkle Bover
 Affpeile sig paa hendes Pandes Sneer.
 Den smukke Page kysser hendes Hænder —
 Hun taaler det — hun taaler endnu meer —
 Snart Ingen af dem meer til Verden kjender:
 Kun Læben Læben, Diet Diet seer. —

Da bundrer det med Get paa Vindebroen —
 De høre det — de flygte bort? — D! nei! —
 Borggaarden stralder høit af Hestefoen —
 De mærke Intet, vaagne endnu ei.
 Det stormer opad Trappen — kan de sove? —
 — Nu farer Ines op med Rædselskviin,
 Og Pagen skjuler sig i en Alkove
 Bedækket af et purpurrodt Gardin.

Men endnu før den sidste Guld ham skjuler,
 Staaer Marik paa Tærfflen, klædt i Staal,

Hans Dine brænde vilbt i deres Huler,
 Han smiler bittert, mærker sig sit Maal. —
 De Svende bringe Kalk og tunge Qvader,
 Snart er en Muur om Pagens Lemmer lagt.
 Afsmagtig ligger Ines. Greven bader
 Sig i sin Hevn, og sidder selv paa Bagt.

Og Ines vaagner. Sine hvide Fingre
 Tilblods hun krabser paa den haarde Muur,
 Og Raseriets vilde Rødraab skingre
 Langt over Borgen og den fri Natur.
 Men Alt er dødt — kun Marik hun seer,
 Hans Marmoraashyn spotter, naar hun pines —
 Han spørger langsomt kun, idet han leer:
 Hvad gør du der ved Muren, Donna Ines?

Og Dage komme, tunge Nætter gaae
 Henover denne samme Rædselsscene.
 I Timer blive Ines's Lokker graae —
 Men Marik er haard, som Murens Stene.
 Og Ines's Dine holde op at tindre,
 Indskrumpet blier den før saa runde Arm;
 Thi hør! thi hør, dybt, dybt fra Murens Indre
 Der lyder Suk, og huul, og dømpet Larm" —

(Man hører virkelig dump Larm i Afkølen. Greven springer op).

Ha! hvad var det? — Gaaer Pagens dunkle Aand
 Omkring endnu paa Borgen?

Clara. [glider ned fra sit Sæde].
 Naade! Naade!

Greven.

Hvad vil du? Ander kjende ingen Raade.

Clara. [omfavner hans Knæ].

Dog Mennesker har Raade!

Greven.

Huff din Fed!

Nu ere alle Raadens Døre lukte!

[Han slinger hende fra sig og siger affides, idet han rast gaaer ud].

Du modnes nu, du modnes, søde Hevn!

9de Scene.

Clara. [bliver et Dieblik liggende med
Ansigtet mod Gulvet, derpaa løfter
hun sit Hoved, seer sig forvildet om,
og springer heftigt op].

Han er borte — han er borte —

Ha! til Barket! disse korte

Dieblikke ere mine —

Dræb mig ikke, vilde Pine,

Førend Barket er fuldenbt!

[Hun tager Fernandos Raarde].

Dette Staal har Gud mig sendt! —

Kalken end er vaad og blød,

Stenen viger for mit Stød. —

Lovens Kraft, en Verdens Varme

Føler jeg i disse Arme —

Hjælp! jeg kommer, min Fernando!

[Hun iler hen til Muren og begynder at arbejde med Kaarden for at bryde den ned. Strax efter træder Greven ind paa Tærskelen af den anden Dør, og betragter heude nogle Dieblikke tans. Endelig siger han langsomt]:

Greven.

Hvad gjør du der ved Muren, Donna Clara?

Clara.

[synker med et Skrig afsmægtig om].

